

GWENDA BOND

Lány a kötélén

FORDÍTOTTA ROBIN EDINA

GWENDA BOND

Lány a kötélén

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Gwenda Bond: *Girl on a Wire*
Copyright © 2014 by Gwenda Bond
Hungarian translation © Robin Edina, 2015

Minden jog fenntartva.

*Jenn-nek, karrierem porondmesterének és barátomnak,
sőt mindazoknak is, akik nem félnek merész álmokat dédelgetni.*

prológus

Rátettem lábamat a drótkötélre, amely a fagerendákkal párhuzamosan feszült magasan a levegőben. Legújabb mutatványom egy egész sor balett ihlette mozdulatot is magában foglalt – három lassú, de igencsak bonyolult piruettben érve el a csúcspontot –, és a pajta volt a legjobb hely a gyakorlásra. Ha még ma sikerül kidolgoznom ezeket a mozdulatokat, akkor családi utazócirkuszunk következő műsorában már be is mutathatom a tudományom – előadás minden pénteken és szombaton, csupán tizenkét dollár belépti díj fejében.

Mielőtt megtettem volna az első lépést, lepillantottam a harminclábnyi mélységben Samre, aki csak az imént látott hozzá a bokszok kipucolásához. Szerény véleményem szerint, ez volt Sam legfontosabb feladata anyám hatalmas fehér lovainak gondviselőjeként.

– Sam, siess már! – kiáltottam le neki. Undorodva fintorogtam, amint megcsapta orromat a trágya, a széna és a lovak verejtékének erős, átható szaga. – Légy szíves! Förtelmes bűz van idebenn.

– Úgy tudom, gyakorolnod kellene – válaszolta, és alkarjával kisöpörte túl hosszúra nőtt szőke haját a szeméből. – De ha ennyire elviselhetetlennek találod, tarts szünetet, és gyere vissza később!

Sam tavaly csatlakozott hozzánk. Már teljesen megszoktam a jelenlétét, úgy érzem, mintha a saját bátyám volna, nem is az

unokatestvérem. Sőt, még ahhoz a felettébb bosszantó szokásához is sikerült hozzászoknom, hogy mindig igaza van.

A nyitott hátsó ajtón beáradt a késő délutáni napfény, szomorúan természetes reflektorként kísérve az orrfacsaró, kellemetlen bűdösséget.

– Fogadni merek, hogy a *Cirque American* nem bűzlik ilyen szörnyen – jegyeztem meg.

– Azt sohasem fogjuk megtudni – felelte Sam. – De biztosíthatlak, hogy a lótrágya szaga mindenhol ugyanolyan.

Erre már nem válaszoltam semmit.

A *Cirque American*. Már maga a név is hihetetlenül elbűvölően hangzott – *A-me-ri-kááán* –, az utolsó szótag csengése régimódi, igazi grandiózus hangulatot ígért. A cirkusz pénzügyi háttere sem számított éppen megvetendőnek, hiszen a tulajdonos, Thurston Meyer valódi milliárdos volt. A Cirque vadonatúj attrakcióként járta az országot, műsora elsősorban felnőtteket, nem gyermekeket vonzott: nem szerepeltek benne bánatosan bólogató elefántok, dühös nagymacsák, csakis régimódi káprázatot és minden logikát meghazudtoló mutatványokat kínált egy hatalmas sátorkupola alatt. A szakma sok hírneves családja csatlakozott a produkcióhoz. Habár apám történetesen a földkerekség legjobb kötél-táncosának számított, még sohasem kaptunk felkérést, hogy egy ilyen monumentális műsorban lépjünk fel. Egészen mostanáig.

Apa pedig kerek pereg visszautasította az elképesztően remek ajánlatot.

Parányi cirkuszunk már a végső összeomlás szélére sodródott. Még Bámulatos Emil neve – ahogyan apámat a porondon ismerte a publikum – sem volt elegendő többé. Egy turné rengeteg pénzt igényelt, és mostanában nyilvánvalóvá vált, hogy nem sikerül elég jövedelemre szert tennünk. Anya is szívesen csatlakozott volna a Cirque társulatához, de nem szállt szembe apámmal, amikor az nem volt hajlandó beadni a derekát. Nagyanyám, aki hajdan briliáns trapézművészi és kártyajósi karriert futott be, ám most már csupán Sam és az én teregetésemmel töltötte nyugdíjas

napjait, apa pártját fogta. Sam még csak nem is vette magának a fáradságot, hogy szavazzon.

Kicsiny családunk végre kapott egy kiváló lehetőséget. Rajtam kívül azonban senki sem volt hajlandó küzdeni érte.

A családi kupaktanács után, amikor is apám kihirdette a döntését, Nan ragaszkodott hozzá, hogy azonnal kikérje drágalátos tarot-kártyái tanácsát. Rögtön belevágott mindenféle halandzsába, holmi „rossz vért” meg „régii fenyegetéseket” emlegetve.

– Nem szükséges tovább feszegetni a témát – csitította apám, és kezét megnyugtatóan nagyanyám vállára tette. – Mi, a Bámultos Maronik sohasem fogunk olyan helyen fellépni, ahol együtt kellene dolgoznunk a Repülő Garcíákkal.

Elképedt tekintettel bámultam rájuk. Még csak nem is sejtetem az okát ennek az őrült, régi ellenségeskedésnek. A Repülő Garcíák egy trapézartistákból álló, latin-amerikai származású művészcsalád volt, éppolyan legendásan tehetséges, akárcsak mi magunk, ám sokkal sikeresebb. Hosszú évtizedek óta nem keresztezték egymást az útjaink, és tudomásom szerint a nagymamám sem lépett fel soha még a közelükben sem. Időnként azonban fel-felbukkant a Garcia név, és újra felhívta a figyelmem, hogy bizony továbbra is mindnyájunknak ragaszkodnunk kell az ősi családi viszályhoz, mégpedig kérdés és akadékoskodás nélkül.

Nos, jelenlegi szorult helyzetünkben ennek az égvilágon semmi értelme nem volt számomra. Tudtam jól, hogy hamarosan egész évre Indianában ragadunk, pénz nélkül, félbeszakítva a turnét, és elveszítjük az utolsó esélyt is, hogy újult dicsőséget szerezzünk a Maroni névnek. Apa valószínűleg egy gyárban köt ki, anyám pedig kénytelen lesz beülni egy íróasztal mögé, hogy telefonhívásokra válaszoljon, ahelyett hogy Bámultos Vonyaként csupán hangja és pár kézmozdulat segítségével kommandírozná fenséges, hófehér paripáit a porondon – lovas szuperhősnőt idéző jelmezében.

Már a gondolatra is rosszullet kerülgetett, hirtelen elszédültem, ami persze sohasem jelentett jót ilyen magasan a levegőben.

Már egy ideje törtem a fejem, miként változtathatnék a dol-

gok alakulásán. Tisztában voltam vele, hogy a Cirque beköszöntő szezonja hamarosan kezdetét veszi, Meyer ajánlatának határideje is lejár, így hát nem várhattam tovább. Megpördültem a drótkötélen, és könnyedén a falhoz szögezett létrához szökkenem. Apa soha nem vétett el egy lépést sem. Én sem engedhettem meg magamnak, ha kedves volt az életem.

Lecsusszantam a fokokon, és odakiáltottam Samnek:

– Anya és apa elment abrakért, ugye? Nan pedig velük ment, hogy bevásároljon?

Sam egy pillanatra sem hagyta abba a trágýatakarítást a pajta túlsó végében.

– Úgy van – felelte.

Az legalább kétórás kiruccanást jelent. Tökéletes.

Már korábban bepakoltam egy farmert és pár másik holmit egy tengerészkek kisbőröndbe, amely régen a nagyanyámé volt. Most villámgyorsan felhúztam a nadrágot a gyakorlóharisnyámra, hétköznapi papucsomat kedvenc flitteres, piros lábbelimre cseréltem, azután egy rövid kattanással, elégedetten lezártam a bőrönd tetejét.

– A mihamarabbi viszontlátásra! – búcsúztam, és felemeltem a földről. Mélyen beszippantottam a friss, tiszta levegőt, miközben óvatosan kilopóztam az istálló nyitott ajtaján át a hűvös koraestébe. Eljött a pillanat.

Először el kellett haladnom a szomszédaink kukoricaföldje mellett, hogy kiérhessek a főútra. Az út két igényemet is kielégítette: megfelelően sűrű volt rajta a forgalom, és éppen elég fa övezte, hogy elrejtőzhessenek, amíg egy biztonságosnak látszó fuvarra várakozom. Nem állt szándékomban bepattanni az első teherkocsiba vagy furgonba, amely elrobog az orrom előtt. A mérészség ugyanis nem egyenlő az ostobasággal. A kettő éppen úgy ég és föld, mint a zuhanás és a repülés.

Egy széles fatörzs mögé bújva figyeltem az elsuhanó forgalmat, és magamban imádkoztam, hogy ne legyen szükség az éjszakára bepakolt holmikra. Nem volt ismeretlen tapasztalat számomra, hogy a csúc szezonban egy lakókocsiban éljem a mindennapo-

kat. A kempingezés azonban távol állt tőlem. Végül felbukkant a láthatáron egy kék színű, háromajtós kiskocsi, amely egy hajszálnyival sem lépte túl a sebességkorlátozást. A szürkületben még éppen ki tudtam venni egy nő tupírozott bozontját a kormány mögött.

Felkaptam a bőröndöt, hátrahagytam a rejtkehelyem, és átugrottam az árkon az út széléhez. Azután szabad kezemet a magasba emelve lecsaptam a képzeletbeli rajtászlót.

Felvillantak a féklámpák, amint az autó hirtelen megállt előttem.

Villámgyorsan odaszaladtam, hogy kinyissam az ajtót az utas oldalán.

– Köszönöm, köszönöm! – hálálkodtam, miközben alaposan szemügyre vettem a nőt, hogy teljesen meggyőződjek arról, nem egy sorozatgyilkossal hozott össze a balszerencse. Harmincas éveinek elején járhatott, és bodorított hajtincsek valóságos tömege ölelte körül kedves, fáradt arcát, amelyen jóval több sminkre számítottam volna. Éppen olyan ártalmatlannak látszott, akár egy barátságos csődület. A bőröndöt a hátsó ülésre löktem, és beültem a kocsiába.

– Egészen rendkívüli a frizurája – közöltem.

A nő nem állhatta meg mosolygás nélkül a megjegyzésem, szemöldöke azonban a magasba szökött.

– Hány éves vagy? – érdeklődött.

Tizenhat.

– Komolyan tudni akarja? – kérdeztem.

Nem válaszolt.

– Tizennyolc. – Ezt akarta hallani. – Jules a nevem.

A nő elgondolkodva kocogtatta ujjával a kormánykereket, úgy ráncolta a homlokát, mint aki időközben rádöbbsent, hogy autóstoppost felvenni az úton – még egy ilyen szőke, piros papucsos kis fruskát is, mint én – nem a legbölcsebb ötlet.

– Egyetlen autót sem látok a környéken. Talán bajba jutottál?

– Tulajdonképpen nem. Csak fuvarra van szükségem. – El kellett jutnom a kamionos pihenőhöz, mielőtt a szüleim észreveszik

az eltűnésemet, mert különben nem válik be a tervem. – Azt hiszem, jobb lesz, ha most elindulunk.

Sebességbe tette az autót.

– Hol tegyelek ki?

– Esetleg a 85-ös lefordulónál lévő benzinkútnál? – vetettem fel. Ez bő negyvenöt percnyi autóutat jelentett.

Hosszú, töprengéssel teli pillanat következett.

– Nem esik útba, de rendben.

Felvillantottam legragyogóbb, színpadi mosolyomat. A nő döbbenetben összerezsent. Jól van. Belátom. Talán egy teljes nézőközönségnek szüksége van egy ekkora mosolyra, de egy személynek nincs. Sietve lejjebb kapcsoltam normál fokozatra.

– Egyáltalán mit keresel idekinn az út mellett? – kérdezte.

Nem láttam értelmét, hogy hazudjak neki.

– Megszöktem otthonról, hogy csatlakozzam a cirkuszhoz.

előszó

